

שפל הקשר והיחוד והשלמות, להציגו באומה אוניות שלא משות ולא ידויה, שבה רצון כל הרצונות, הain סוף אינו עומדת להודיע ולא לעשות סוף ולא לעשות ראש, כמו שהאיין בראשון מוציא ראש וסוף. מי בראש? זו הנקודה העליונה שהיא ראש כל הנסתור שעומדת בתוך הפתחה. ועולה סוף, שנקרה (קהלת יב) סוף דבר. אבל לשם, אין סוף.

אין רצונות, אין אורות, אין מאורות באוטו הain סוף. כל המאורות והאורות הלו תליים להתקים בהם ולא נתן להנעה מי שיריע ולא ידווע, אין אלא צוין עליון, נספֶר כל הנסתורים, אין. ובשנוקה העליונה והעולם הבא מתעלמים, אין יודעים פרט לריהם, כדי שפירים את הריח ומtbodyם, ואין זו נחתת הנחת, שהרי כתוב (ויקרא כ) ולא ארית בריח ניחחכם, שהרי ריח ניחח, הריח של הרצון שפל הרצונות הלו של תפלה, והרצון של שירה, ורצונו של הפהן, שבלם סוד של אדם, ואילם ועתים רצון אחד. ואתו נקרה ניחח, רצון, בתרגומו. ואז הכל נקשר ומair כאחד פראי, כמו שנטבחא.

ועל זה נתן הצד האחר הזה ביד הפהן, שכתויב (שם) צו את אהרן (דרכלי"ט ע"ב) ואת בניו לאמר, רזא הכא, דהא או קיימנא לית צו אלא עובdot פוכבים ומלות, והכא אהיהיבת ליה, לא תזקן הדיה מחשבה רעה, ולא עברא לה מגו קדשא, בהאי רעיטה דסלקא לעילא, ובהא תננא, ומרבין דאתזקן. בגין לא תעברא מן קדשא. והאי צו, ברשותה הי קיימא, לאפרשה לה מן אמר, (בדבר כח) צו את בני ישראל - גם כן, שהרי ברשותם עומדת להפריד אותה מן הקדשה כל זמן

לאצנעה בה היא צניעו, דלא אטבק, ולא אתיידע, דרעוא דכל רעון ביה, אין סוף לא קיימא לאודע, ולא למעבד סוף, ולא למעבד ראש, כמה דאיין קדמאה אפיק ראש וסוף. מאן ראש. דא נקודה עלאה, דאייה רישא דכלא סתימה, דקיימא גו מחשבה. ועבד סוף, דאקרי (קהלת יב) סוף דבר. אבל להתם, אין סוף.

לאו רעותין, לאו נהוריין, לאו בוצינין, בה הוא אין סוף, כל אלין בוציניין ונהוריין, תלין לאתקיימא בהו, ולא קיימא לאטבקא מאן דידע ולא ידע, לאו איהו אלא רעו עלאה, סתימה דכל סתימים, אין.

יבד נקודה עלאה, ועלמא דאתי, אסתלקו, לא ידע בר ריחא, פמאן דארח בריחא ואטבם. ולאו דא ניחח נחת, דהא כתיב (ויקרא כ) ולא ארית בריח ניחחכם, דהא ריח ניחח, ריח דרעיטה דכל הגי רעיטה דצלחות, ורעיטה דשirthא, ורעיטה דכלהן, דכלחו רזא דאדם. בדין כלחו אטבעידו רעיטה חדא, וההוא אקרי ניחח, רעו, בתרגומו. בדין כלא אהקשר ואתגהייר בחדא. כקדא יאות, כמה דאטבער.

על דא אהיהיבת האי סטרא אהרא, ביד דכלהן, דכתיב, (ויקרא כ) צו את אהרן (דרכלי"ט ע"ב) ואת בניו לאמר, רזא הכא, דהא או קיימנא לית צו אלא עובdot פוכבים ומלות, והכא אהיהיבת ליה, לא תזקן הדיה מחשבה רעה, ולא עברא לה מגו קדשא, בהאי רעיטה דסלקא לעילא, ובהא תננא, ומרבין דאתזקן. בגין לא תעברא מן קדשא. והאי צו, ברשותה הי קיימא, לאפרשה לה מן אמר, (בדבר כח) צו את בני ישראל - גם כן, שהרי ברשותם עומדת להפריד אותה מן הקדשה כל זמן